

enede Stater i Amerika og Svejts. Nu vil jeg tro, at naar en nordamerikansk Gesandt møder ene — blandt alle Gesandter — uden Uniform og ene — blandt alle Gesandter — uden Ordener og staar overfor en serbisk Gesandt prydet paa den Maade, hvorpaa man ellers pryder saadanne Gesandter, da vil den nordamerikanske Gesandt til syvende og sidst nok i sin enkle Fremtræden kunne klare sig. Det hænger jo sammen med Magtforhold. Men det svejtsiske Land klarer sig ogsaa uden Ordener. Jeg tror derfor ikke, der var noget i Vejen for at følge de Eksempler, der ere givne af enkelte Lande, og gaa over til Fjernelse af Ordensvæsenet.

Om et andet af de Emner, der ere behandlede i dette Forslag, om Adelskabet, gælder det jo ogsaa, at der er visse Lande, som ikke have Adel. For Svejts Vedkommende er dette Tilfældet. Svejts' Lovgivning har den ganske simple, ligefremme Regel, som jeg synes maa tiltale alle Venner af Demokratiet, at „alle Svejtsere ere lige for Loven. Der gives i Svejts intet Undersaatsforhold og ingen Forrettigheder knyttede til Sted, Fødsel, Familie eller Person.“ Nordamerikas Forfatning siger: „Ingen Adelstitel maa meddeles i de forenede Stater“. Men man kunde sige, at i disse Lande har Adel overhovedet aldrig eksisteret. Ja, men der er dog ogsaa Lande, som have haft Adel og have afskaffet den. Norge havde Adelskab, saa længe det var forenet med Danmark, men afskaffede det i 1821 ved en Lov, som bestemte, at efter de adeliges Død, som vare fødte ved Lovens Bekendtgørelse, ophører alt Adelskab i Norge. Det lader sig altsaa gøre. Den Gang var der naturligvis blandt Adelen i Norge megen Forbitrelse over Adelen's Ophør. Det gik saa vidt, at nogle af de grevelige Slægter døbte de Børn, som skulde døbes umiddelbart efter Lovens Udstedelse, med Fornavnet Greve for paa denne Maade at knytte Grevenavnet til Efterkommerne. Men det var kun i den første Generation, man fandt paa noget saadant, derefter ophørte det, og de Slægter, som den Gang vare adelige og nu ikke ere adelige mere, men have forstaaet at bevare Slægtens Karakter (som en udmærket Slægt, leve videre i Norge, højt fortjente og ansete, uden at nogen som helst Adelstitel er knyttet dertil. Det lader sig altsaa gøre.

Hvad endelig Rang- og Titelvæsenet angaar, tror jeg, at for disse Omraaders Vedkommende indtager Danmark en af

de allerførste Pladser med Hensyn til udviklede barbariske Systemer.

Jeg maa maaske faa Lov til at nævne et Par Ord om, hvorledes den fremmede, som kom her ind i Slutningen af det 18de Aarhundrede, saa paa vort Rang- og Titelvæsen. Reverdil fremstiller saaledes en Svejtsers Syn paa disse Tilstande som ganske uforklarlige og besynderlige. Han fortæller om det uendelige Antal Grader indenfor Rangen, om de forskellige Titler, hvortil der slet ikke knyttes noget som helst virkeligt. Han siger f. Eks.: „Jeg har skjelnnet mellem de virkelige og titulaire Etatsraader, og den samme Forskel finder Sted mellem de andre Slags Raader, men alle disse Raader, som have kongelig Bestalling, tage ikke Sæde i nogen som helst Raadsforsamling og give ingen som helst Raad, de virkelige lige saa lidt som de andre“. Og han skildrer videre, hvorledes hele dette Væsen var taget til den Gang, og siger herom følgende Ord, som jeg synes have god Klang endnu over 100 Aar derefter: „Denne almindelige Rangsyge og den udelukkende Vægt, som lægges paa Titler, have fordunklet enhver anden Udmærkelse. Aandelig Begavelse, Konstflid, Fortjenester af Staten give ingen Anseelse, naar de ikke paa en fordelagtig Maade ere henførte under en af de hundrede og ni og tyve Benævnelser, om hvilke jeg har søgt at give en Forestilling. De gavnlige Beskjeftigelser, Haandværkerne, den lavere Handel komme i Foragt og nedværdiges ved det umaadelige Samfund af Rangspersoner, som have Fortrinnet for dem. Alverden har faaet en eller anden Udnævnelse, og det er, kort sagt, en sand statsborgerlig Fordærvelse af det særeste Slags, som man selv maa have været Vidne til for at kunne fatte den i hele dens Omfang“.

Se, Manden var selv Etatsraad, ikke virkelig, ganske vist, men han var Etatsraad og var selv inde i dette Væsen, fordi det var nødvendigt for ham at træde ind deri, han stod altsaa i det og havde dog bevaret hele sit uhilgede Syn paa disse Besynderligheder. Disse Besynderligheder gælde den Dag i Dag, og jeg tror derfor, det vilde være et overmaade stort Fremskridt, om man blot kunde naa til en Reform paa dette Omraade. Jeg vil tillade mig at henlede Tingets og det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa, at man i Sverige, som har faaet hele sit Titel- og Rangvæsen omtrent samtidig med os og fra samme Sted, hvorfra vi have faaet en